

ויהי בשחת אלוהים

כל בוקר לקום, עם האבן הזאת יושבת על הלב. האבן מפריעה לי לצחצח שיניים, מפריעה לי לבחור מה אלבש היום. האבן איתי כשאני מוציאה שתי פרוסות לחם חצי יבשות משקית הלחם הפרוס (אה, כן, גם להכנס למכולת קשה עכשיו) ומורחת עליהן רק שכבה דקה של גבינה וסוגרת, כי למי יש כוח עכשיו להכין למשל חביתה ולפתוח לדוגמא אבוקדו, יותר מידי מאמץ בשביל המטורפת. מרוב עצבות שנהייתי מאז שנפרדנו.

אנחה לפעמים עוזרת. משחררת, מפוררת כמה פירורי עפר ומאפשרת לרגע לנשום בתוך הצער (הזה. וכך אני נאנחת לי ונאנחת, בלי משים אפילו, ולולי חברותיי לדירה שפיתחו הומור קורע למדי (בנושא האנחות הזקנות שלי, לא הייתי יודעת שהתפלקה לה כאן הרגע עוד אחת

ואז ללכת לבית הילד, לא לפני שהסתכלתי שוב על הצג, והחלקתי לראות אם בכל זאת ישנה הודעה ממנו, ולראות שלא, ורק בקבוצה "עוסיו"ת דוסיות "יש מלא הודעות חדשות, וגם כמה. הקלטות רחמנא ליצלן, שלמי יש כוח לשמוע, למי

מזל ששבוע הבא יש יום חופש. כבר שבועיים וחצי מאז הפרידה ואני מתה מהלכת. בבית הילד שוכחת רוב הזמן ממצבי האנוש, מקוצר רוח ועבודה קשה אני שוכחת מאיתנו, אפילו להאנח שוכחת, אבל בשנייה שאני יוצאת, איך שהדלת נפתחת אל השכונה שבחוץ, אני נזכרת בפתח ---שנלאינו למצוא, הפתח שחיפשנו לנו להחליק החוצה מהמצוקות הלא ברורות שלנו

כל הזמן הסתבכנו, באמת שלא היתה שום בעיה אחרת, אבל לא היה רגע בלי סיבוך ומצוקה ומעוק, וכבר היה קשה מידי, קשה מידי ומפותל ומסוכסך וקשה היתה לנו הדרך, וצרה וחונקת, ויריב כל הזמן היה אופטימי וביקש ממני לא ליפול כל כך למטה, אבל אני התעצבנתי על הקיטשיות שלו, על האמונה הדוסית הזאת שלו שמכל דבר רע יכול לצמוח טוב, ואמרתי לו את זה והוא אמר "טוב, אולי לא משהו טוב, טוב זו מילה שמעצבנות אותך מידי, אבל אולי לפחות...חיים"

אז חייכתי כי אהבתי מאוד את מה שאמר, והחלטתי בהחלטה נחושה ש-זה האיש שלי לעולמי עד, אבל גם זה לא עזר לי לא ליפול שניה אחר כך אל קרקע מלוחה ויבשה, חבוטה, עצובה, חסרת משמעות, ולא הצלחתי להושיט לו יד, כאילו נבלענו לנו, כל יום בולטן חדש נפתח, וזו בעצם, כמו שהגדרתי לעצמי, סיבת הפרידה

בגילנו אנחנו צריכים קייס יותר חזק מזה. "הוא אמר-שאל בשיחת הפרידה. ועביתי- "לא, אנחנו " ממש לא צריכים ".או שבעצם לא עביתי לו את זה, אלא רק אחר כך עביתי כך, כששיחזרתי את השיחה בדרך לדירה, כי בזמן אמת רק פערתי עיניים ענקיות": בגילנו "????? ושנינו צחקנו", יש לך ...?"את זה ביותר בוטה אולי

גם עכשיו, באוטו בדרך לשבת אצל אבא ואמא אני משחזרת את השיחה הזו ותוהה אם צדקתי. אבל עם אמא בטוח לא אתיעץ בשבת כי היא בטח תסכים איתו. היא לפחות תחסוך ממני את "ה"בגילנו

כשבכנסתי הביתה אמא עוד לא חזרה מהמשמרת בבית החולים. מיילדת כבר 41 שנה, ולא יוצאת לפנסיה רק בגללי. בשביל שתוכל ליילד אותי, איך היא לא מתייאשת כשאני בכלל כבר לא מאמינה. לא בגללך! בזכותך!" היא מתקנת אותי תמיד כשאני טועה ונופלת בלשוני, כשהיאוש הפנימי שלי " מגיח מתוך המילים ושוכח להסוות עצמו, כשהציניות שוכחות להסתתר, ויוצא לי פתאום כל החושך של הלבד מתוך הגוף הקפוץ, המדברי, אל אוויר העולם המצפה, שאין בו מאומה מלבד ציפיה, ואני רואה שאמא נעצבת מהמרירות שהתנפצה לנו תוך כדי בישול משותף אל רצפת המטבח, ואז תמיד מישוהו אחר שנמצא שם- אחות, או גיס, או אחיינית, ממהרים לתקוע איזה "בעזרת השם, בעזרת השם "ממולמל, ואני שותקת אל מול נסיון הטיאטוא המכמיר הזה, שמנסה לאסוף שברים שאין לאספם, ועוצרת את עצמי מלהשחיל בציניות איזה 'בעתו ובזמנו, 'רק לא להוסיף עוד מילה אחת, של ציניות אני אומרת לי, תשארי רכה,

רכה,

רכה.

תישארי "הוא אמר לי יום אחד כשקמתי ללכת אחרי שיחת נפש שהסתבכה לה". לא, די. אני לא " יכולה יותר עם התיסבוך הזה. אם אנחנו לא יכולים להיות ביחד 5 דקות בלי להסתבך כל כך, זה לא "הולך. נקודה

תישארי, "הוא ביקש שוב". תגידי לי. תתבעי, תמשיכי. גם אני אמשיך. גם אני לא יודע כלום, אני " לא יודע להיות גבר שלך, אני לא יודע להיות גבר בכלל, תלחמי. אני פה. תלמדי אותי. תנהלי איתי "מלחמת חורמה, משא ומתן

די, נו, יריב) ופתאום צחקנו מאוד ממשמעות השם שלו בסיטואציה הזו (זוגיות זו לא מלחמה. צריך " !להיות לנו נעים ביחד, כיף, אנחנו צריכים פשוט לדעת ליהנות יחד, לאהוב, לזרום

"??ואת אומרת שאני הקיטשי"

זו לא קיטשיות. זו הבנה בסיסית, שהחיים זה לא הדיונים שלנו. האינסופיים האלה. החיים זה לא " סדנת התפתחות אישית, העצמה אישית או ווטאבר. בשביל לחיות יחד אנחנו צריכים לשמוח

.אין שמחה בלי משא ומתן על השמחה. "הוא פסק"

"יש"

"אין"

"יש!"

"...אין, !בגילנו לפחות

כל השבת ישנתי. בליל שבת היה לי חלום נבואי ממש, חזק כזה. אולי בעקבות דברים שדיברנו על פרשת השבוע בסעודת ערב שבת, אבא ואמא ואני, חלמתי שאני בסדום

ובסדום האדמה רועדת בטירוף מתחתיי, סלעים אפורים עפים לכל עבר, מתנפצים לידי ומעיפים ריקושטים לכל כיוון אפשרי. צוקי ההעתקים האימתניים שמולי מזדעזעים גם הם, מתחילים להתרחב ולקרוס פנימה, אש וגופרית זורמות בערוץ הקניון ואני על אבן גדולה עומדת לבדי ורק היא מצילה אותי מלטבוע לתוך הלבה שזורמת אלי. אני יודעת בודאות שבתוך כל התופת הזאת אסור לי להסתכל אחורה, בככה הגננת אמרה וצדקה, אבל משהו אומר לי שדווקא שם, מאחורה, יש משהו שיכול להציל אותי, משהו שימלט אותי מפה, ורעידה נוספת מגיעה, ועל החיים ועל המוות אני מחליטה להסתכל אחורה לראות מה יש שם, ואני מסתובבת, ופתאום אני רואה את יריב עומד בפתח מערה באמצע הר, מתוך ההפיכה, נותן יד חזקה ויציבה לילד מתוק שעומד ליידו, ויש משהו כל כך מרגיע בנוכחות שלהם, רוגע שנותן לי משהו שאף פעם לא היה לי, התרחבות, שלווה, רגע של מנוחה שלמה שאני רוצה בה, יחד עם תהייה נוקבת איך זה שדווקא כשהסתכלתי אחורה משהו טוב קרה, והוא שואל אותי מרחוק שאלה, ואני למרות המרחק הרב ורעש ההפיכה שומעת שהוא שואל אותי, בדחיפות בהולה, כמה ילדים יהיו לנו, ואני לא יודעת מה לענות ולו, והוא שואל שוב, אבל אני לא יודעת וגם לא יוצא לי שום קול ואני מתעוררת

המתיקות של סוף החלום התפוגגה מיד כשקמתי ונזכרתי שזרקתי אותו כבר יותר משבועיים וחצי, בטח הוא כבר יוצא עם מישהי אחרת, ובטח לא מסובך להם ביחד ובטח היא מחייכת כל הזמן ומסכימה להאמין בכל הטוב העתידי הזה שהוא מאמין בו, בחיים שנולדים בדרך לא מוסברת אחרי שהכי רע, אבל אין מצב שאני נותנת לזה לקרות, אני חייבת להתקשר אליו, אחכה עד ליום שלישי, יום חופש, שבו כבר החלטתי שאצא לבד לטבע כדי לחשוב, אם זה יישאר לי עד אז אתקשר אליו.

וואם יעבור לי

אמן שלא יעבור.

ביום שלישי באוטו בירידות לים המלח, ברדיו טוחנים את הראש על הבחירות ברשויות המקומיות. האוזניים שלי הולכות ונסתמות ואני מכבה את הרדיו ונכנסת לתוך בועה של מחשבות ודמיונות עלינו. כל כך מלחיץ ומפחיד, המדבר סוגר עלי, הלוואי שהוא יתקשר לפני שאני אצטרך- או יותר טוב מזה- הלוואי ופתאום אני עולה על הצוק, ורואה אותו שם, הולך לו, מטייל- 'הי! מה אתה עושה פה?' 'אני שואלת בהפתעה גמורה, והוא עונה- 'התגעגעי', 'ואני שואלת 'כן, אבל איך ידעת שאני פה, זה מדהים, 'והוא עונה 'ראית איזה טכנולוג אני, בדקתי את המיקום שלך בטלפון ובאתי ' מה... איך, "משהו לא מסתדר לי בדמיון הנעים הזה, כי לפני שיצאתי ביטלתי את המיקום בסלולרי' כדי לחסוך סוללה, ואז אני דופקת על המצח מתעוררת מהדמיון הילדותי הזה "מה את פסיכית, אין סיכוי שהוא יהיה שם, מחכה לך במדבר, וואו את פשוט ילדת אולפנה קיטשית ומטומטמת, נסחפת לך בדמיונות "..." אבל היה לי כל כך נעים שם בבועה ואני חוזרת למפגש המרגש והלא יאומן הזה- אי אפשר להאמין שדברים כאלה באמת קורים- ואנחנו מכינים פק"ל קפה ואני מוציאה מהתיק קופסא עם עוגיות שהבאתי מהשבת בבית, הקפה מתחיל לרתוח, ובאמצע שאני תוהה האם יש באמת מספיק גז בגזייה של פק"ל הקפה כדי להצדיק את הדמיון הזה, אני שומעת צלצול של הודעה נכנסת, זה לא צלצול של ווטסאפ, אלא של סתם הודעה זה בטח הוא, רק הוא עוד מסמס, עוד לא גילה את ווטסאפ, אני חייבת לראות אם זה הוא- אבל משוגעת אחת, חכי, לא תוך כדי נהיגה.

: פניתי ימינה בצומת לידו ועצרתי בחנייה של תחנת הדלק. פתחתי את ההודעה

מספר לא מוכר

"יצאתם להצביע כבר? צאו להצביע, השינוי אפשרי! אל תישארו בבית"

למה! אתה! לא! שולח! לי! הודעה!! אני צועקת צעקה אדירה אל חלל האוטו, ולא ידעתי בכלל שכזו צעקה כלואה בי, לא ידעתי הכצעקתה, ואני מתפרקת לחתיכות, בוכה את נפשי, צועקת, כואבת, עולמות שלמים מתפרקים בי, נחרבים, אש וגופרית מן השמיים, מן האדמה, שלושת השבועות האחרונים גמרו אותי, זהו, אני לא יכולה יותר, הלבד הזה, המצוקה הזאת, הסלע התקוע בחזה, האדמה החרבה, המשא ומתן שאין אחריו הצלה, המקום הכי נמוך בעולם, ואיש אין בארץ לבוא... אלי

חשבתי שייגמר הבכי ואחריו העולם ייגמר ואין עוד

אך באופן מרושע נגמרו בי הדמעות והצעקות, ועולם סביבי כמנהגו נוהג

נרגעתי והסתכלתי סביבי אל תחנת הדלק. משפחה מתוקה עם הרבה ילדים קטנים והורים לא מאוד צעירים, שכנראה עברו דבר או שניים בחיים, ישבה על הדשא ליד הגמל שנמצא שם עוד מימי בראשית, כל ילד החזיק קרטיב. רגועה ושלווה אחרי הבכי הנורא, פעם ראשונה מזה שלושה – שבועות שלא הרגשתי צורך להאנח. ניקיון פנימי שרר בתוכי, ואמרתי לעצמי במן ודאות מוזרה

בתשובה לשאלתך בחלום יריב, כמה ילדים שיש להם, כך יהיו לנו

זהו. במקום הכי נמוך בעולם, בין בולענים, איפה שפעם כבר נחרב העולם וחזר ונוצר מחדש. כמה ילדים שיש להם, יהיו לנו

יצאתי לקנות טישו וארטיק. אחד מהילדים עם הקרטיבים הסתכל עלי, כנראה התפלא לראות את פניי הנפוחות כל-כך, השפלתי מבט אליו וחייכתי. הוא חייך בחזרה

התיישבתי על הדשא במרחק מה מהם. כשסיימתי את המגנום, באצבעות רועדות סימסתי ליריב, לא בווטסאפ, אלא בהודעה רגילה

"(-): אני מאוד רוצה שנחזור. ואם צריך אני אנהל על זה משא ומתן"

הוא ענה מיד, כאילו ישב על הטלפון כל הזמן הזה ורק חיכה להודעה שלי

"מתוקה אני ממש שמח"

ועוד הודעה, קופצת אל המסך שניונת אחר כך

"?כמה ילדים נראה לך שיהיו לנו"

מבט נוסף אל משפחת הקרטיבים ואני כותבת לו

"שישה ילדים. אינשאללה. שיהיו בריאים"

לזכר משפחת עטר

שהשאירו אותנו הלומים ומבקשי פשר

בתפילה לגאולה שלמה

אמן.